

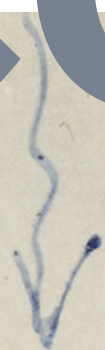
reünisten

MEI 2015

VIVOS VOCO

Handreke

Daniel

SENAAT IN OORLOGSTIJD

Unitas ondergronds

WE BLIJVEN AANSTORMEN

Interview met jazzpianist Peter Beets

DANIEL DE MOULIN

Dagboek van een Engelandvaarder

Voorwoord

Eén van de hoorcolleges in mijn studententijd die het meeste indruk op me heeft gemaakt, was in het derde jaar van mijn studie. Ik volgde toen een minor bij Bestuurs- en Organisatiewetenschap. We hadden op een zonnige dag les over dictaturen en leven onder een autoritair bewind. De docent vroeg op een gegeven moment aan de zaal met 150 studenten waar je nou echte vrijheid in kunt vinden. Er kwamen allerlei antwoorden, zoals muziek, liefde, schrijven, kunst en kleding. Maar de docent schudde zijn hoofd. Allemaal zaken waar anderen je zó toe kunnen dwingen om die op te geven. Reizen dan? Maar de grenzen kunnen dicht, je paspoort afgepakt en misschien beland je wel in de cel. Meer suggesties kwamen voorbij, maar het goede antwoord zat er tot frustratie van de docent niet

tussen. Hij wachtte nog een hele tijd, totdat hij het uiteindelijk dan maar zelf zei: je bent altijd vrij in je hoofd. Zelfs als je met een pistool wordt gedwongen tot van alles en nog wat, in je gedachten heb je de ultieme vrijheid. Daar kan niemand bij.

Ik moet jaren later nog vaak aan dat college denken. Vooral ook omdat al die studenten, inclusief ikzelf, maar niet op dat antwoord konden komen. Wij zijn zo gewend om vrij te zijn in wat we vinden, waar we werken en met wie we trouwen dat we ons nauwelijks meer kunnen voorstellen hoe het is als dat niet meer zo zou zijn.

“In je gedachten heb je de ultieme vrijheid. Daar kan niemand bij.”

We leven dit jaar precies zeventig jaar in vrede. Een ongelukkig groot goed. Maar we moeten ervoor waken dat vanzelfsprekendheid vervalt in nonchalance. Het is goed om daar af en toe bij stil te staan. Deze Reünisten Vivos Voco gaat daarom over vrijheid, in de breedste zin van het woord. Opdat wij niet vergeten.

Daphne Kerremans
Eindredacteur

Colofon

De **Reünisten Vivos Voco** is een uitgave in opdracht van **lungit lunctos en Unitas S.R.**
Postbus 5044, 3502 JA Utrecht
vivos@iungitiunctos.nl

Editie | 8
Moment van uitgave | mei 2015
Oplage | 4300

Hoofdredactie | Wouter Das
Tekst – en eindredactie | Daphne Kerremans
Redactie | Peter Fasol, Arjan van Oosterhout, Maaïke Grevelink en Pim Walenkamp
Vormgeving | SchaapOntwerpers Utrecht
Advertenties | vivos@iungitiunctos.nl
Cover foto | De Moulin en mede-Engelandvaarder en jaarclubgenoot Lodewijk Parren (rechts) op Praia das Maçãs, Portugal, 1943

Unitas S.R. en lungit lunctos en/of de redactie van deze Vivos Voco zijn niet verantwoordelijk voor de inhoud van de ingezonden stukken.

Inhoudsopgave

02	Voorwoord	14	Jaarplanning
04	Welkomstwoorden	15	Club van 100, oud-leden bestand, contributie
05	Verslag ledenvergadering lugit lunctos	16	Interview met Peter Beets
06	Ondertussen op de vereniging...	19	Dagboek van een Engelandvaarder
07	Eerste na-oorlogse zangbundel	23	Mooi was die eindredactietijd
08	Terugblik bedrijvendiner 2014	26	Even voorstellen
10	Senaat in oorlogstijd		

10

16

bureau voor grafische vormgeving en interactieve media

Welkomstwoorden

Waarde lezers, reünisten van USB,

Er is weer een jaar voorbij gegaan en voor u ligt alweer de achtste editie van de Reünisten Vivos Voco. Dit keer met een zeer aansprekend thema:

vrijheid. Een prachtig thema, want we kunnen ons huidige leven niet voorstellen zonder vrij te zijn. Een zwaarbevochten goed, dat we 70 jaar geleden opnieuw hebben verworven. Dat het niet zomaar vanzelfsprekend is in een vrij land te leven blijkt dagelijks door de actualiteit; de oorlogen en gruwelen die zich in landen ver weg maar ook dicht bij huis afspelen.

Met die beelden op het netvlies mogen we ons gelukkig prijzen in een land te leven waarin ook voor de studenten alle vrijheid bestaat hun studie te volgen en zich aan te sluiten bij de studentenvereniging van hun keuze. En als studenten menen dat er toch aan democratische beginselen getornd wordt en hun stem onvoldoende gehoord wordt, kunnen zij zich gelukkig uitspreken.

lungit Iunctos is ook het afgelopen jaar weer aan de slag gegaan om als reünistenvereniging van USB de band tussen leden en oud-leden te versterken. We organiseren diverse activiteiten, zodat alle oud-leden de vrijheid hebben te kiezen wat hen het meeste aanspreekt. Behalve reünistenborrels en de traditionele nestorenlunch vond ook de tweede editie van het diner met leden en oud-leden plaats. Ook heeft de opgerichte culturele commissie een excursie naar DomUnder georganiseerd, waarbij oud-leden zich lieten meevoeren in de fascinerende onderaardse archeologische wereld onder het Domein.

Komend jaar zullen we wederom van ons laten horen met een scala aan activiteiten, zodat we hopelijk weer een groot aantal oud-leden mogen begroeten op en buiten Symposion. Inmiddels is alweer het 21e lustrum van USB in aantocht en wordt er druk nagedacht over een passend cadeau voor de vereniging. Kortom, er staat weer het een en ander op het programma en ik verwijs u graag naar onze website www.iungitiunctos.nl voor de exacte data van de komende activiteiten.

Veel plezier met het doorlezen van dit nummer. Ik wens u allen een vreedig en vreugdevol verenigingsjaar toe!

Saskia W. Mouw | Voorzitter lungit Iunctos

Waarde lezer,

Zoals u waarschijnlijk weet is er sinds het verschijnen van de vorige editie van de Reünisten Vivos Voco het één en ander veranderd binnen de vereniging. We hebben

namelijk afscheid genomen van het systeem van twee besturen. Sinds jaar en dag stonden de Senaat en het Sociëteitsbestuur gezamenlijk aan het roer van USB. Tot 5 september 2014.

Na vele mooie woorden vroeg in de ochtend werden de allerlaatste Sociëteitsbestuurders gedechargeerd. Normaliter zou er daarna een nieuw SB geïnstalleerd worden, dat bleef dit jaar echter uit. In een volle Eetzaal hield de Rector vervolgens zijn afscheidsrede. En ook hij dechargeerde zijn bestuur, één voor één. Totdat hij als enige bestuurder van Unitas S.R. over

was, alleen achter de tafel. Een melancholisch moment, alsof je een lievelingsboek hebt uitgelezen. Er was ook vreugde. Het C.I.H. plaatste vier extra stoelen. Een half uur later zat de allereerste tienkoppige Senaat achter de tafel. Een verenigings-én kroegbestuur in één. Zo sloeg Unitas S.R. een nieuwe weg in. Zoals elke verandering werd dit door sommigen bejubeld en door anderen verafschuwd.

Na een half jaar is één ding voor mij zeker: eigenlijk is er maar heel weinig veranderd. Onze vereniging is nog steeds een plek waar studenten vrij zijn om vriendschappen te smeden, te ontspannen, te borrelen en zich te ontplooiën. Het is mooi om lid te zijn van Unitas. Dat was het vroeger en dat is het nog steeds.

Hopend u weer eens op Symposion te verwelkomen en het glas met u te heffen, sluit ik,

Met Juichende en Jubelende groet,

Pieter de Haan | Rector Senatus 2014 - 2015

Verslag Ledenvergadering Lungit Iunctos op 20 maart 2015

Op 20 maart 2015 was het weer tijd voor de jaarlijkse ledenvergadering van lungit Iunctos. De vergadering vond plaats op een bijzondere locatie, namelijk de SB-kamer. Nu Unitas S.R. nog slechts één bestuur kent, bracht de SB-kamer uitkomst op een avond waar veel andere gezelschappen ook een ruimte hadden aangevraagd.

Naast de gebruikelijke agendapunten werd er aandacht besteed aan een dankwoord voor Wim Thijssen voor zijn inzet als secretaris van lungit Iunctos. Remco Bosgra werd door de ledenvergadering aangesteld als nieuwe secretaris. Tijdens de vergadering maakte het bestuur kenbaar dat er wordt gewerkt aan een meerjarenplan, dat in samenwerking met de Senaat de nieuwe koers voor het oud-ledenbeleid moet worden. Dit plan moet worden ondersteund door een netwerkanalyse die de oud-leden in staat stelt de banden met andere oud-leden weer eens aan te halen.

Ook werd er teruggekeken naar de oud-ledenborrel in november. Voorafgaand aan deze borrel is een initiatief gestart waarbij oud-leden via whatsapp werden gevraagd om 10 andere oud-leden te bedenken die ze graag zouden willen zien op de borrel. Vervolgens werd hen gevraagd deze 10 personen te benaderen en uit te nodigen, met daarbij het verzoek hetzelfde te doen. Er waren die avond circa 300 personen aanwezig. Ook dit jaar zal eenzelfde borrel worden georganiseerd. Er is al contact geweest met een band om deze avond muzikaal aan te kleden.

Vanuit de ledenvergadering waren er ook vragen over het bedrijvendiner.

Het bestuur heeft veel positieve reacties ontvangen over het diner dat dit jaar in het Academiegebouw plaatsvond. De aandachtspunten uit de evaluatie met de Senaat en uit de ledenvergadering hebben het bestuur gemotiveerd om het diner laagdrempeliger te maken voor zowel de oud-leden als de studenten. Op 9 oktober 2015 zal er weer een diner worden georganiseerd, dat dan de naam Generatiediner zal dragen.

Enkele leden van het bestuur zijn alweer een aantal jaren actief en zullen daarom in de komende twee jaren plaatsmaken voor nieuwe aanwas. De wens bestaat om uit elke generatie een vertegenwoordiging te hebben in het bestuur. Er wordt gezocht naar enthousiaste oud-leden die bovendien bij voorkeur een groot draagvlak of grote achterban hebben. Het bestuur staat open voor suggesties of aanmeldingen.

Ook wordt er nagedacht over het cadeau van lungit Iunctos aan Unitas S.R. voor het komende 21e Lustrum in 2016. We roepen de oud-leden van harte op hiervoor suggesties te doen. De Senaat was aanwezig tijdens de vergadering ondanks het feit dat hun koffers klaar stonden om op vakantie te gaan. Na de vergadering was de

Sine Regno begonnen. De Hijweege was gevuld met leden en oud-leden van o.a. Miölnir en het CIH en ook de Senaat Rundberg kwam na hun senaats-eten nog even langs. Het was nog lang gezellig op Symposion!

Remco Bosgra
Secretaris lungit Iunctos

“Er wordt gewerkt aan een meerjarenplan, dat in samenwerking met de Senaat de nieuwe koers voor het oud-ledenbeleid moet worden.”

Ondertussen op de vereniging...

In deze editie van de Reünisten Vivos Voco mag het natuurlijk niet ontbreken aan een verslag van de huidige stand van zaken op Unitas S.R. In het afgelopen jaar is er weer van alles gebeurd. Hieronder vindt u een korte uiteenzetting.

Het verenigingsjaar begon al gelijk met een tegenvaller. De lichter 2014 is opvallend klein uitgevallen. Minder dan tweehonderd studenten hadden zich ingeschreven voor het Novitiaat, van wie er slechts 119 als eerstejaarsleden zijn geïnaugureerd in november. Een kleine lichter leidt tot minder inkomsten uit contributie en zorgt voor praktische uitdagingen, zoals het opvullen van de corveebeurten. Toch is het jaar 2014 een hecht en goed jaar. En dat is uiteindelijk het belangrijkste. Zo was de bieromzet tijdens de integratiedinsdagen nauwelijks minder dan de voorgaande jaren. Ondertussen hebben de eerstejaars hun plek binnen de vereniging gevonden bij jaarclubs, dispuuten en commissies. Daarmee zijn ze definitief opgenomen binnen onze gelederen.

“Toch gaan dingen in de praktijk soms weer anders dan op papier. Dat vraagt aanpassing en flexibiliteit.”

Natuurlijk is dit ook het eerste verenigingsjaar met een enkel tienstoppig bestuur aan het hoofd van de vereniging. Het plan van de Raad van Herziening is hierbij leidend geweest. Toch gaan dingen in de praktijk soms weer anders dan op papier. Dat vraagt aanpassing en flexibiliteit. Er gaat veel goed, zoals het herverdelen van taken en het implementeren van nieuwe vergadervormen. Het is soms nog lastig om een balans te vinden tussen kroeg en kantoor. En er zijn geen voorgangers die we kunnen raadplegen. In zo'n pioniersjaar is het zoeken naar wat wel en niet werkt. Daarbij luisteren we uiteraard

naar de leden. Onze ervaringen worden doorgegeven aan onze opvolgers.

Toch blijven veel taken en verantwoordelijkheden hetzelfde. Zo heeft er groot onderhoud plaatsgevonden aan het pand. Het is natuurlijk van belang dat Symposium er fier bij blijft staan! De daken van Lucasbolwerk 7, 8 en 9 zijn allemaal vervangen en kunnen er weer twintig jaar mee door. Ook is er een nieuw, beter werkend passensysteem geïnstalleerd. Dit heeft als gevolg dat uw oude bierpas niet meer te gebruiken is. Wees echter niet getreurd, voor slechts vijf euro heeft u zo een nieuwe aangeschaft op de kroeg.

En meer goed nieuws. In de vorige editie van de RVW heeft u kunnen lezen dat er gezocht werd naar een nieuwe huurder voor Lucasbolwerk 7. Die is gevonden. Afgelopen december is Stichting De Kindertelefoon naast ons ingetrokken. Daarmee is de vereniging voor de komende jaren weer van huurinkomsten verzekerd.

Dat geld is zeer welkom, want ondertussen worden er alweer voorbereidingen voor het lustrum van 2016 getroffen. Op het moment van schrijven wordt de Lustrumcommissie gevormd. De eerste ideeën beginnen al vorm te krijgen. Mocht u nog goede tips hebben dan kunt u deze altijd mailen naar lustrum@usr.nl.

Tot slot kunnen we u geruststellen: Symposium liep ook dit jaar weer over van borrelgeweld. Sommige dingen veranderen nooit. De integratiedinsdagen waren hectisch, de Diesweken drukbezocht – met een oud-leden borrel waarbij het pand uit zijn voegen barstte als hoogtepunt – en de Kroegdies was een groot succes met een ontzettend gezellig gala. En het jaar is nog niet eens voorbij! Unitariërs doen anno 2015 nog steeds wat Unitariërs al jaren doen en nog jaren blijven doen; met elkaar er een gezellige borrel van maken, ongeacht de omstandigheden.

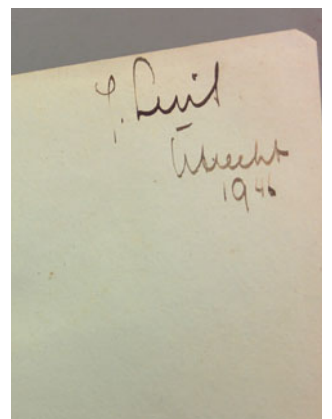
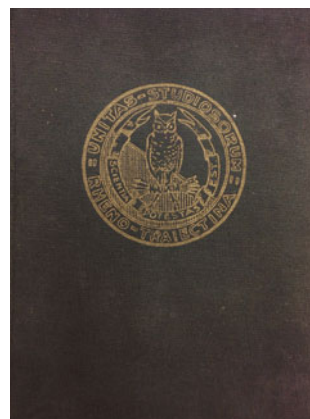
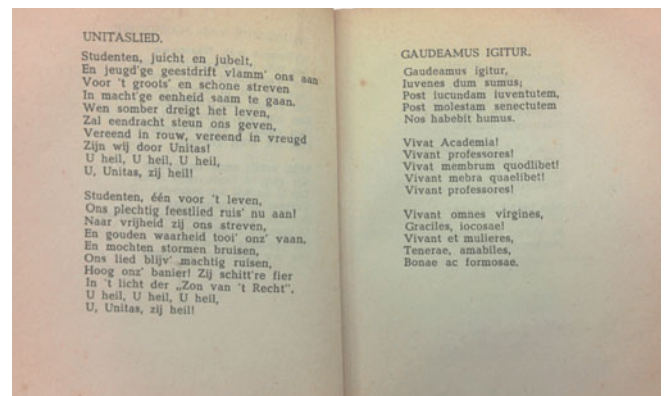
Nu te koop, de originele eerste na-oorlogse zangbundel uit 1946!

Voor € 15,- te verkrijgen via hetcollegium.nl/drukwerk

Deze woorden sprak de zanger en mensenrechtenactivist Harry Belafonte over de kracht van de zang. Er zit vrijheid in het lied, het is als een oase in de woestijnen van stilte waarin we onszelf kunnen uitdrukken en onze emoties kunnen openbaren. Menig stakker die niet over zijn eigen vrijheid beschikte tijdens de koloniale tijden hield deze wijsheid in het hart. Op de plantages waar die oppressie zo zwaar woog waren het zang en ritme die een glimmer van ontsnapping boden aan hen die gebonden en getekend waren. Toen de Franse bourgeoisie de Bastille bestormde om niet langer onderdrukt door het leven te gaan weergalmde de klanken van de Marseillaise door het hele land. Al sinds de geboorte van de studentencultuur is zang een onmiskenbaar onderdeel van haar identiteit geweest. Het lied verenigde en verbreedde misschien nog wel meer dan de drank die in Symposion rijklijk vloeide. Onze tradities, mores en cultuur zijn innig verwoven met het studentenlied. Helaas is dat ook voor ons niet altijd vanzelfsprekend geweest. Tijdens de bezetting was samenkomen onder normale omstandigheden niet meer mogelijk en aktes van eensgezindheid en vrijheidsuiting uit den boze. Veel is er in die tijd verloren gegaan, maar de studenten zouden het uitzingen.

In de jaren die volgden moest er veel opnieuw opgebouwd worden. De Jaarclub Pandora heeft daartoe de moeite genomen om in 1946 een klein zangbundeltje uit te brengen onder de naam 'Gaudeamus Igitur'. Omdat het Collegium Illustrissimum Hermadad graag heeft dat deze acte niet in vergetelheid geraakt en om u dit stukje geschiedenis weer in handen te doen hebben geven wij een facsimile editie van dit boekwerkje uit. Mocht u geïnteresseerd zijn in een exemplaar bemachtigen dan kunt u dat doen via: hetcollegium.nl/drukwerk.

“Je kan de zanger opsluiten, maar niet zijn lied”.

Bedrijvendiner

2014

Rick van Houten

Op 24 oktober 2014 vond in de Senaatszaal van het Academiegebouw de tweede editie van het bedrijvendiner plaats. Na de succesvolle editie van vorig jaar was het aan lungit Iunctos, de Acquisitor Senatus Rozemarijn van Laar en de Acquisitiecommissie 2014-2015 om weer een mooie avond te organiseren.

“Tijdens het voorgerecht werd er aan alle tafels al druk gepraat en gediscussieerd.”

Het bedrijvendiner brengt allerlei leden van allerlei generaties en allerlei achtergronden samen. Het animo onder oud-leden was dit jaar dan ook weer hoog. De één komt er om herinneringen op te halen met bekenden van vroeger, voor de ander is het een ultieme gelegenheid om te netwerken. Voor de jongere generatie is het een uitgelezen kans om eens met bedrijven te praten over hun interesses en ambities. Aanwezig waren onder andere oud-leden die werken bij Deloitte, Mercedes-Benz, Hill and Knowlton en Alzheimer's Disease International.

Na de eerste kennismaking werd iedereen verwelkomd in de Senaatszaal van het Academiegebouw. Daar was een tafelschikking gemaakt op de interesse- en vakgebieden van de aanwezigen. Zo waren er tafels met juristen, consultants, kenners uit de kunst en architectuur en de gezondheidszorg. Per tafel was gezorgd voor een mix tussen de jongere leden en oud-leden.

Tijdens het voorgerecht werd er aan alle tafels al druk gepraat en gediscussieerd. Zo vuurden studenten aan de juridische tafel, met onder andere Baker & McKenzie en Lanen & Standhardt advocaten, vragen af op oud-leden over hoe het is om te werken bij een dergelijk kantoor. Ook bleken de verschillen en overeenkomsten tussen de studententijd en de vereniging vroeger en nu een dankbaar gespreksonderwerp. Zeker is wel: we hebben allemaal mooie ervaringen overgehouden aan de jaren op Symposion.

Vervolgens werd het diner kort onderbroken om zo ook met andere mensen dan de tafelgenoten te kunnen spreken. In de benedenzaal van het Academiegebouw kreeg iedereen een glas spoom en kwamen er weer hele andere gesprekken op gang. De aanwezige senatoren en senatrices beantwoordden bijvoorbeeld veel vragen over de bestuurlijke hervorming die afgelopen jaar heeft plaatsgevonden.

Terug in de Senaatszaal werd het hoofdgerecht geserveerd. Toch wel wat anders dan de gemiddelde maaltijd op USR! De entrecôte met 'pomme amande', knolselderij en groene asperges viel goed in de smaak. Vervolgens werd achter het kathedraal – dat USR nota bene ter ere van het 63e lustrum van de universiteit heeft aangeboden aan het Academiegebouw – de gastspreker van die avond aangekondigd: diplomaat en rector e.t. Ate Oostra.

In zijn lange loopbaan bij het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft Oostra zich vooral bezig gehouden met de verhoudingen tussen oost en west, handel en economie, Europese Zaken en internationaal landbouwbeleid. Zo was hij onder andere ambas-

sadeur in China. Ook werkte Ate als directeur-generaal internationale zaken bij het ministerie van Landbouw, Natuur en Visserij, wat nu valt onder het ministerie van Economische Zaken. Op dit moment is Ate Oostra voorzitter van Metropolitan Food Security. Hij hield een bevolgen verhaal over voedselzekerheid. In 2050 zijn we met 9 miljard mensen op de wereld. Naast deze verwachte bevolkingsgroei, zien we ook dat mensen steeds meer in steden gaan wonen, zij hun voedingspatroon wijzigen en dat het klimaat verandert. Allemaal ontwikkelingen die invloed hebben op de landbouw en de voedselproductie; kunnen we straks alle mensen nog wel te eten geven? Tijd dus voor innovatieve oplossingen, aldus Oostra. En daarin speelt Nederland een grote rol als tweede grootste exporteur van agroproducten ter wereld. Ook de grote levensmiddelenconcerns scoren elk jaar beter als het gaat om maatschappelijk verantwoord ondernemen, waarbij Unilever aan kop gaat. Op de laatste ranglijst van ontwikkelingsorganisatie Oxfam, die de duurzaamheidsprestaties van de tien grootste voedingsmiddelenconcerns ter wereld (dagomzet samen 1,3 miljard dollar) jaarlijks in kaart brengt, staat het Nederlandse bedrijf op nummer één.

Na dit prikkelende verhaal en het toetje besloten velen om de avond af te sluiten op Symposium. In de Hijweege liet de oudere generatie zien dat ze het drinken nog niet verleerd zijn. Visitekaartjes en LinkedIn gegevens werden uitgewisseld. Al met al een geslaagd bedrijvendiner!

Senaat in oorlogstijd

Pim Walenkamp

Hij wordt gerekend tot een van de groten der USSR. Jonkheer Constant ‘Conny’ van der Cappellen, rector in de oorlogsjaren 1940-1941 en gesneuveld in Indië in 1945. Van de senaat die onder leiding van Van der Cappellen stond zijn nog twee leden in leven: Hans Hellendoorn (1918) en Alie Voorink-Donker (1920, overleden in februari 2015). Zij halen herinneringen op aan hun bijzondere senaatsjaren.

Oorlogsheld

Tijdens het voorjaar van 1940 werden 90 van de 350 leden van Unitas S.R. onder de wapenen geroepen. Dat had nogal wat impact op de vereniging. Tussen april 1939 en juni 1940 moest luitenant Hellendoorn, “verschillende weken nadienen; de Luchtmacht gold immers als grensbewaking en werd in de hoogste staat van paraatheid gebracht.” In die tijd kwam Hans Hellendoorn alleen als hij verlof had op Symposion. Aangezien hij in uniform moest reizen, kwam hij ook in uniform op de kroeg. Tijdens de mobilisatie kon niemand zich voorstellen dat Duitsland een paar weken later Nederland zou binnenvallen, zegt Hellendoorn: “Duitsland had in 1914 toch ook ons land buiten de oorlog gehouden?” Tijdens die meidagen van 1940 gaf luitenant Hellendoorn in codes de luchtsituatie en de weersverwachtingen door. Ook vloog hij patrouillevluchten om de situatie vanuit de lucht te verkennen, vooral boven Noord- en Zuid-Holland en de Grebbelinie. De piloot zat dan voorin en hij als commandant, fotograaf en bommenwerper achterin.

Een nieuwe senaat

Ondanks het uitbreken van de oorlog, ging het gewone leven grotendeels gewoon door. Conny van der Cappellen formeerde in mei 1940 dan ook zijn

nieuwe senaat. Conny, geboren in 1915 te Batavia, studeerde Indisch recht in Utrecht. Zijn vader was resident van Bandoeng, een hoge bestuursfunctie op West-Java. Wie voor de Tweede Wereldoorlog bestuursfunctionaris wilde worden, kon in Nederland twee universitaire studies volgen: Indologie en Indisch recht. Je was aangewezen op Leiden of Utrecht. In Leiden hing een sfeer: Nederlands-Indië moet zelfstandig worden en dus koos Conny voor Utrecht.

“een goede, waardige rector; hij beleefde er zichtbaar plezier aan om leiding te geven en mensen toe te spreken.”

Indië verloren, ramspoed geboren

In Leiden en Amsterdam was de gedachte dat de inheemse bevolking van Nederlands-Indië het beste zelfstandig kon worden. Deze moderne inzichten werden in Utrecht niet gedeeld, zeker niet door professor Gerretson. In Utrecht kregen studenten te horen: “Indië verloren, ramspoed geboren.” Tot die laatste groep behoorde ook Van der Cappellen. Hij had Indisch bloed omdat zijn familie al lang was geïntegreerd in Indië. Hij was van Nederlandse adel, familie van de bekende patriot baron Joan van der Cappellen (1741- 1784). Conny was volgens Alie een charmante man: “een goede, waardige rector; hij beleefde er zichtbaar plezier aan om leiding te geven en mensen toe te spreken.”

Mores leren

Conny trad aan als rector en vroeg Otto van Donkersgoed als ab actis, Lex Voorzaat als fiscus, Henk Straks als pro-rector, Alie Donker als vice-ab actis en Luitzen van de Sluis en Hans Hellendoorn als assessor. In de zomer van 1940 traden Hans en Alie samen op als novietenpa en novietenma: zij coördineerden het novitiaat. Hans onderhield de contacten met de zusterverenigingen; zo bezocht hij Unitas in Amsterdam, Wageningen, Leiden en Rotterdam. Er was ook een Unitas in Groningen, “maar dat was te ver weg,

daar ben ik nooit geweest.” Vooral Unitas Wageningen is hem bijgebleven: “die landbouwers, dat was een heel apart ras, ze waren erg praktisch en kenden weinig mores.”

Met volle glazen

Borrels waren ook in die tijd een belangrijk onderdeel van het studentenleven. De senaat van het corps begreep werkelijk niet waarom Conny, van adellijke komaf, geen lid van het USC was geworden. Bij een officiële ontvangst najaar 1940 liet de senaat van het USC vanwege de crisistijd de glazen half vullen voor de gasten. Rector USR, Conny van der Cappellen, ad rem: “Op Unitas is het de gewoonte, zeker met gasten, om met volle glazen te klinken.”

Een hak zetten

Een gezonde competitiedrang was de studentenverenigingen niet vreemd. Alie kan zich herinneren dat op 23 juni 1941 er kransen werden gelegd door de officiële

vertegenwoordigers van de studenten vanwege het 305-jarig bestaan van de universiteit. De hoogleraren - veel reünisten der corpora - bepaalden de volgorde. Als oudste studentenorganisatie mocht de senaat van het USC als eerste een krans aanbieden; dan mocht de vrouwelijke variant, het UVSV, als tweede optreden; op de derde plaats kwam Unitas. Daarna kwam de toneelvereniging van het USC. Op de vijfde plaats mochten de katholieken van Veritas aantreden. Daarna kwamen andere studentenorganisaties, zoals SSR. Het was een sport onder de besturen om elkaar de loef af te steken en nét voor de andere groep aan te komen en zijn krans neer te leggen. Alie: “Toen Unitas aan de beurt was, als derde, probeerden een lange man van Veritas en een stevige man van de toneelvereniging van het USC, voor te dringen. Aangezien ik hoge hakken had, lukte het mij om bij de een op de schoenen te gaan staan en de ander een hak te verkopen. Conny trad

treffend op en legde snel, accuraat en correct als derde de krans.”

Pal zullen wij staan

De belangrijkste kwestie het senaatsjaar Van der Capellen was de faculteitenkwestie. Studieverenigingen waren in die tijd nog per studentenvereniging georganiseerd. Om gelijke kansen te geven aan studenten die geen lid waren was het eerlijker als de studieverenigingen werden losgekoppeld van de studentenverenigingen. Dat werd geregeld in november 1940. Op 24 november 1940 hield rector Van der Cappellen de jaarlijkse rede in de aula van het Academiegebouw. Hij riep op tot meer eenheid en samenwerking onder de studenten. Hij repte hierin niet in directe zin over de Duitse bezetting. In indirecte zin des te meer. Van der Cappellen had als zijn motto gekozen: ‘Pal zullen wij staan’, dat kwam vaak terug in zijn toespraken.

“De rector, Conny van der Cappellen, zit midden achter de tafel. Hij is in oktober 1945 in Indië gesneuveld, bijna 30 jaar oud. De enige dame is Alie Donker, na de oorlog getrouwd met Jan Voorink. Zij is januari 2015 overleden, bijna 95 jaar oud. De jongeman voor ons helemaal rechts is Hans Hellendoorn, oorlogsheld in de meidagen van 1940.”

Hij sprak de vurige hoop uit dat alle studenten - ook zij die niet van een vereniging lid waren - gelijkwaardig zouden worden behandeld. Ook stelde hij het USTV ten voorbeeld: “door haar toneelvoorstellingen toont zij de Utrechtse burgerij dat de studenten de kunsten nog immer liefhebben en dat een student nog iets anders vermag dan jolijt.”

Wijnkelder

Wie in de senaat zit, heeft allerlei representatieve verplichtingen. Dat was in de jaren 40 nog meer het geval dan nu. De senaat Van der Cappellen ging tijdens de winter van 1940-1941 op belet thuis bij rector magnificus professor Kruyt. Alie Donker: “Die man was geen kamergeleerde. Hij stond midden in de maatschappij. Ik herinner me nog goed dat hij een enorme wijnkelder had. En dat in de oorlog én na de crisis van de jaren dertig!” De Duitsers vonden Kruyt echter niet coöperatief genoeg en ontsloegen hem in 1941. Zijn opvolger was professor Van Vuuren. Hij adviseerde alle Utrechtse studenten om te voldoen aan het bevel van de Duitse bezetters. Dat betekende in de praktijk dat zij een loyaliteitsverklaring moesten ondertekenen. Daarmee verklaarde je het eens te zijn met de Duitse bezetting en beloofde je officieel geen verzet te plegen.

Unitas ondergronds

In maart 1941 organiseerde de senaat een eerstejaarsfeest, dat de Duitsers “te frivoool en te Nederlandsch” vonden. En daar bleef het niet bij. Alie: “Op 30 april 1941, de verjaardag van prinses Juliana, werd gevierd dat de senaatskamer prachtig was gerestaureerd.” Dat deed de Duitsers op 18 juli 1941 besluiten alle studentenverenigingen op te heffen.

“Dat deed de Duitsers op 18 juli 1941 besluiten alle studentenverenigingen op te heffen. Behalve UVSV, daar verwachtten de bezetter geen problemen van. Unitas pikte dit niet en ging ondergronds gewoon door”

Behalve UVSV, daar verwachtten de bezetter geen problemen van. Unitas pikte dit niet en ging ondergronds gewoon door. De leden bijeenhouden was de grootste prioriteit. In het najaar van 1941 werden er 30 novieten als lid geïnstalleerd. Strikt in het geheim.

Noodsenaat

Conny richtte in 1942 een noodsenaat op. Ook Lex Voorzaat en Daniël de Moulin traden toe. Deze noodsenaat kreeg de bijnaam College van Ephoren, genoemd naar de vijf Spartaanse hoge functionarissen die in het oude Griekenland moesten letten op de naleving der wetten. Aangezien de Spartanen altijd in oorlog leefden en de Atheners niet, was dit een toepasselijke naam. “Het College van Ephoren had een heel systeem voor contributie, contacten en steun aan ondergedoken studenten. Activiteiten buiten Unitas, maar wel Unitas-gerelateerd. Ze

kwamen samen op de Mariaplaats op vrijdagavond.” Zo bleef USTV toneelstukken opvoeren; in november 1941 het middeleeuwse toneelstuk ‘Floris en de Blanchefloer’ en in november 1942 ‘Twee edellieden van Verona’ van Shakespeare.

Loyaliteitsverklaring

In 1942 moesten alle studenten kiezen: tekenen we de loyaliteitsverklaring of duiken we onder? Want als je de verklaring niet tekende werd je opgepakt en minimaal voor de Arbeitseinsatz naar Duitsland gestuurd. Als man van principe en oprechte vaderlander peinsde Hans Hellendoorn er niet over om de loyaliteitsverklaring te tekenen.

Verzet

En dus werd Hans actief in het verzet. Hij is daar zelf bescheiden over: “Mijn heldendaden in het studentenverzet zijn vooral zichtbaar geworden door het kalken van leuzen als ‘anti-NSB’

Connie van der Capellen (1916-1945), Rector van 1940 tot 1945, gaf in de oorlogsjaren leiding aan U.S.R. Hij was actief in het verzet en ging als afgestudeerd indoloog na de bevrijding naar Nederlands-Indië, waar hij sneuvelde in een hinderlaag van de Indonesische republieken.

ven: "Ook al voelt men zich gewond, daarom slaat men nog niet de hand aan zichzelf". Deze werd op de ochtend van 28 november door bestuursleden van de verenigingen in alle Universiteitsgebouwen verspreid. Daarmee werd een dreigende spontane staking, buiten de verenigingen om, verijdeld.

De bewogen november-gebeurtenissen hadden de zin bewezen van de nauwe samenwerking tussen de verenigingen; bovendien begon men zich binnen U.S.R. rekenschap te geven van het feit, dat de bezettingsautoriteiten niet voor harde maatregelen terugschrokken. Dat bleek, toen in april 1941 de meeste studentenbladen (ook Vivos Voco) een verschijningsverbod opgelegd kregen. In juli 1941 werden behalve de U.V.S.V. alle Utrechtse studentenverenigingen, die in de N.S.B.-pers al afgeschilderd waren als "broeinesten van reactionaire geest", door de bezetter opgeheven. De sociëteit werd op 11 juli gesloten en verzegeld. Aan alle bestuurs- en gewone leden werd de toegang ten strengste verboden. Toch werd bij nachtelijke inbraken nog vrij veel inventaris gered: vaandels, Senaatsstoelen, schilderijen, gebrandschilderde ramen en een groot deel van het archief. Veel van de rest werd door de liquidateur, een Utrechts advocaat, en zijn medewerkers gestolen. Het vrijwel lege gebouw werd in april 1942 ter beschikking ge-

en 'Hitler weg' in de Burgemeester Reigerstraat en de Nagtegaalstraat." Vanwege zijn technische achtergrond lukte het hem om met rode klei sleutels na te maken voor het verzet. Ook Lex Voorzaat, fiscus van de senaat Van der Cappellen, was actief. Hij zette zich vooral in voor onderduikers. Door bonkaarten te verzamelen, vooral op naam van mensen die overleden waren, kwam hij aan allerlei levensmiddelen en medicijnen voor het verzet. Uit de archieven blijkt dat uiteindelijk heel weinig leden van Unitas de loyaliteitsverklaring hebben getekend. De paar leden die dat wel hadden gedaan, werden na de oorlog een geheel studiejaar geschorst door de universiteit en USR.

Hans Hellendoorn

Hans ging chemie studeren en werd lid in oktober 1938. Zijn jaarclub bestond uit acht heren en heette Luna = 'laB uns Nachts ausgehen'. Hoe goed gekozen hun jaarclubnaam was, bleek wel toen de Duitse bezetters de spertijd op 20.00 uur stelden. Dat betekende dat gewone burgers, met uitzondering van de dokter, na die tijd niet meer buiten mochten komen. Toch ondernam de jaarclub van alles, zo gingen zij regelmatig zeilen. En dan werden er ook meisjes meegevraagd. Hellendoorn organiseerde bijvoorbeeld een zeilweekend met tien Unitasdames bij Callantsoog in 1939. Een van de actiefste vrouwelijke leden van USR, Olga Frisch, werd vervolgens als beschermvrouw van de jaarclub gevraagd.

Alie Voorink-Donker

Alie ging geneeskunde studeren in 1938. In die tijd studeerden er nog niet zoveel vrouwen en dus verzamelden de meeste vrouwen van USR zich in een verticaal verband: Strigwaf Cabgyat. Zo ook Alie en de dertien andere dames die in dat jaar lid werden. De naam van de verticale is een acroniem, waarin de namen van de oprichters terugkomen. Strigwaf, ontstaan in 1926, kwam bijeen op de tweede verdieping in De Heemel. Daar werden meisjesavonden georganiseerd: een lezing of discussie, alleen voor Unitasdames. Heren bevonden zich in de kroeg in de kelder, De Hel of in de huidige Hijweege. Een keer per week daalden de dames af naar de eerste verdieping en vond er een gemengde avond plaats.

“Deze noodsenaat kreeg de bijnaam Raad van Ephoren, genoemd naar de vijf Spartaanse hoge functionarissen die in het oude Griekenland moesten letten op de naleving der wetten.”

Jaarplanning

09 oktober 2015	Generatiediner
20 november 2015	Oud-ledenborrel
12 januari 2016	Officiële opening van het Lustrumjaar
maart 2016	Ledenvergadering lungit lunctos
april 2016	Nestorenlunch

Alle genoemde data zijn onder voorbehoud van wijzigingen.

De definitieve data van alle activiteiten worden op www.iungitiunctos.nl en in e-mails aangekondigd.

Bavaria
BIERKOERIER

www.facebook.com/bavariabierkoerier
www.bavariabierkoerier.nl

BESTEL OOK VIA
DE BAVARIA BIERKOERIER APP!

Verkrijgbaar in de App Store
Verkrijgbaar in de Android Market

11 euro per krat
exclusief statiegeld
(24 flesjes)

UTRECHT 030-6585196
GRONINGEN 050-5268202
TILBURG 013-5905551

KOUD & GRATIS BEZORGD!

Geen 167
Geen druppel

Club van 100

De Club van 100 heeft een substantiële bijdrage geleverd aan het centenniumcadeau ter gelegenheid van het 20e lustrum van USR in 2011. Inmiddels naderen we al weer het 21e lustrum in 2016. Besprekingen over een lustrumcadeau moeten nog beginnen, maar mag ik de oud-leden nu al oproepen om lid te worden van deze club? Als we honderd giften van €100 kunnen verzamelen leggen we een goede basis voor een nieuw cadeau.

Giften zijn welkom op NL76 INGB 0000 1585 0808 t.n.v. Reunistenver USR lungit lunctos.

Vriendelijke groet,

Marc Wortmann

Penningmeester lungit lunctos

Unitas en lungit oud-Ledenbestand (UIL)

Deze Reünisten Vivos Voco is verstuurd naar meer dan vierduizend oud-leden van Unitas S.R. Dat zijn er een hoop, maar is nog lang niet iedereen. We zouden graag met alle oud-leden van USR in contact blijven, onder andere voor het toesturen van deze Vivos, maar ook voor andere zaken zoals een reünie of borrels. We zijn daarom nog steeds op zoek naar oud-leden waarvan we geen of geen correcte gegevens hebben.

Ken je oud-leden, bijvoorbeeld uit de jaarclub, college, subvereniging, commissie of bestuur, die deze Reünisten Vivos Voco

niet hebben ontvangen? Stuur hun gegevens dan naar uil@iungitiunctos.nl. Bij twijfel zijn alle geregistreerde leden te bekijken op onze website www.iungitiunctos.nl (onder de tab 'Zoekleden').

Namens het bestuur van lungit lunctos,
Rob van Mulken

P.s. Ontvangt u onze e-mails nog niet? Geef dan uw e-mailadres door via uil@iungitiunctos.nl.

Contributie lungit lunctos

Deze Reünisten Vivos Voco is mogelijk gemaakt door de senaat van Unitas S.R. en de reünistenvereniging lungit lunctos. Veel oud-leden hebben begin dit jaar positief gereageerd op ons verzoek om contributie te betalen a 15 euro of meer. Hartelijk dank daarvoor!

Mocht u de oproep toen hebben gemist: u kunt contributie voor dit verenigingsjaar betalen door 15 euro over te maken

op rekeningnummer NL76 INGB 0000 1585 0808 t.n.v. Reunistenver USR lungit lunctos.

U kunt op de site van lungit lunctos ook een machtiging invullen of een machtigingsformulier downloaden om uw contributie te voldoen. Surf naar www.iungitiunctos.nl.

We blijven aanstormen

Interview met jazzpianist Peter Beets

Peter Fasol

Peter Beets, aankomstjaar 1989, bouwde al tijdens zijn studententijd een carrière in de muziek op. Inmiddels is hij een jazzpianist van internationale faam. Het leven als jazzmuzikant geeft hem de vrijheid te spelen wat hij wil, hoe hij het wil. Een muzikant die leerde ‘zelf achter zijn briefje aan te gaan’.

Ik bel hem terwijl hij in de auto op weg is naar Utrecht. Nadat de telefoonoplader gevonden is gaan we op weg. Hoewel we hetzelfde aankomstjaar hebben, kennen we elkaar niet echt. Peter is A-noviti-aat, ik NA-noviti-aat. Ik vraag hem waar hij op dit moment aan werkt.

“Ik kom net uit de studio. Daar heb ik live- opnames gemixt van mijn eerder uitgebrachte cd ‘Chopin Meets the Blues’. Dat was een studio-cd in New York. De concerten die ik daarvan in Nederland heb gegeven, onder andere in het Concertgebouw in Amsterdam, worden een nieuwe cd ‘Chopin Meets the Blues Live’. Het is een programma waarbij ik improviseer op opera en klassieke muziek met zangeressen erbij. En niet de minste. Overigens is één van die zangeressen Judith van Wanroij, óók een ex-Unitariër. Judith heeft geloof ik zelfs nog in het bestuur gezeten, ik dacht ergens in de jaren 1995, 1996, 1997.

Ik vind dit een heel leuk project. Ik improviseer, nadat Judith de originele melodie

gezongen heeft, met allerlei andere harmonieën eronder, andere akkoorden en andere ritmes. Dat is leuk, want dat is nog nooit eerder gebeurd: improviseren op stukken van Poulenc en Debussy en zo. Er is wel een heel beroemde musicus die Bach heeft gedaan, maar dat bleef zoveel Bach dat het teveel klassiek bleef en niet die vrijheid geeft. Dan is de muziek niet echt een vehikel voor vrije improvisatie.

Bij Chopin kan dat veel beter. Die heeft heel veel logische harmonieën geschreven. Daarom heeft hij ook bijgedragen aan de ontstaansgeschiedenis van de jazz. Omdat de Europese licht klassieke salonmuziek – waar Chopin onder valt – in New Orleans en in Havana op de conservatoria werd gespeeld, kwamen zwarte mensen die muziek tegen. De muziek ligt gemakkelijk in het gehoor, die melodieën kon je zo nafluiten. Zo leende die muziek zich er prima voor om op te improviseren. Ik vind dat het bij Chopin ook heel goed kan. Dat heb ik nu dus gedaan, misschien wel voor het eerst. Ik heb natuurlijk mijn eigen arrangementen en mijn eigen selectie gemaakt uit de stukken. Ik zoek naar de

balans tussen improvisatie en dat het toch Chopin blijft.”

Wanneer komt de cd uit?

“Die breng ik uit als ik naar Polen ga. Ik speel daar vaak, ik ga er binnenkort weer heen. Of nou ja, wat is uitbrengen tegenwoordig nog... Ik heb distributeurs, maar het is bijna net zo gemakkelijk om het gewoon op je website te doen, want iedereen downloadt. Door optredens moet je je fans om je heen verzamelen, dat zijn de mensen die je naam kennen. Dan komen ze op je site en daar kunnen ze de cd kopen. De rol van platenmaatschappijen wordt eigenlijk steeds kleiner. Nou deden die nooit erg veel voor jazz, maar nu kan ik al het geld ook zelf houden.”

Het verdwijnen van de platenwinkel en traditionele platenmaatschappijen is voor jou commercieel gezien niet eens zo slecht dus?

“Ja en nee. De podiumverkoop, als je gespeeld hebt, dat is de grootste hap. Die verkoop is een impulsaankoop én het scheelt me zeven euro per cd. Dat is wel lekker dat je die mag houden en niet hoeft in te leveren bij een maatschappij

die eigenlijk toch niks doet aan promotie. Als je kijkt op de radio en op tv dan is daar bijna geen jazz meer. Maar aan Spotify en Deezer verdien ik niets. Dus in die zin is het wel slecht voor mij dat de cd verdwijnt. Dan blijft alleen het aantal kaarten dat je verkoopt over. Maar gelukkig, omdat ik al zo lang bezig ben, gaat dat goed. Het is wel moeilijker geworden voor beginnende muzikanten om wat op te bouwen.”

In 1989 werd je lid van USR, weet je nog waarom je dat deed?

“Heel simpel: ik was helemaal alleen in Utrecht en kende de stad verder niet. Ik kende wel wat muzikanten, maar ik wilde echt een netwerk opbouwen. Niet alleen met mensen omgaan in de muziek. En vrouwen hè, ik vond het corps niet interessant omdat er geen vrouwen bij zaten. Ik zocht wel een hechte club, niet dat Veritas waarbij het vooral los zand is en iedereen maar binnen loopt. Ik wilde echt een band creëren met elkaar. Wel de striktheid van het corps, maar toch gemengd met vrouwen. En dat was Unitas.”

Hoe lang ben je actief lid geweest?

“Naar de club komen, dat is op een gegeven moment wel minder geworden. Zeker toen ik in 1992 naar Den Haag verhuisde. Ik had wel mijn jaarclub, Bivalva, die is nog jaren doorgegaan. Daar mee hebben we wel nog jaren weekendjes gehad. Maar ja, daar heb je het al, in de weekenden moest ik altijd spelen. Dus ik betaalde wel contributie aan de club en dat gingen zij op zitten vreten en zuipen en ik kon nooit. Dus toen heb ik gezegd, daar stop ik mee, want ik kan nooit. Het is nu een beetje uit elkaar gevallen, eentje is ook verhuisd naar Amerika. Maar ik heb wél nog negen jaar lang mijn Unitas lidmaatschap betaald. Ik wilde als oud-lid gewoon altijd binnen kunnen stormen.”

Heeft het feit dat je lid bent geweest je iets gebracht of geleerd waar je nu nog wat aan hebt?

“Eén van de dingen die me nu te binnen schiet is dat ik leerde voor mezelf op te komen tijdens het novitiaat. Je moest namelijk een briefje hebben met antwoorden op allerlei vragen. Maar iemand pakte dat briefje dan af. Paniek natuurlijk. Menno Bentveld was praeses van mijn novitiaatscommissie. Ik was nog echt nat achter mijn oren, maar Menno zei dan: “Wat denk je? Wat sta je hier dan? Er achteraan! Haal dat briefje!” En dan moest ik gewoon rennen door de vereniging tot ik dat briefje weer had. Uiteindelijk had ik dat briefje dan wel weer. En dat leert je dat je soms nergens kan aankloppen, maar zelf actie moet ondernemen. Gewoon moet beginnen, in de pas, achter dat briefje aan. Dat is een soort zelfredzaamheid die ik daar heb meegekregen. Want je kunt niet meer naar je grotere broer of naar je ouders. Je moet het gewoon zelf doen. En ik heb natuurlijk ook op het liefdespad daar wel dingen geleerd. Ook vond ik het kamp met zijn allen helemaal te gek.”

Er waren niet veel muzikanten op USR.

“Ik ben een keer of drie uitgenodigd om met mijn band op USR te spelen. Maar er waren destijds niet veel muzikanten waar ik aanknoping mee had op USR. Er was ook verder niet één conservatoriumstudent lid. Ik studeerde overigens ook rechten, tegelijk. Dus ik was daar niet alleen maar de muzikant. Ik heb de rechtenstudie later wel laten vallen. Het werd me te druk met de muziek, dus na de propedeuse en een paar doctoraalvakken ben ik gestopt. Ik heb vorige week trouwens nog opgetreden in Utrecht, in de Janskerk voor het College van Beroep. Dat is een van de vier hoogste instanties in Nederland voor de rechterlijke macht.

Concertagenda

De concerten van Peter Beets zijn – zeg ik uit eigen ervaring – zeer de moeite waard. De komende weken kun je Peter zien spelen op de volgende concerten:

8 mei 2015:

Trio Peter Beets feat. Fay Claassen (Remembering Rita Reys), Capelle aan de IJssel, Isala Theater

10 mei 2015:

Trio Peter Beets feat. Fay Claassen (Remembering Rita Reys), Haarlem, Philharmonie

16 mei 2015:

New York Round Midnight, Gouda, De Goudse Schouwburg

17 mei 2015:

Trio Peter Beets, Oosterhesselen, Stichting Hesselen Cultureel

24 mei 2015:

Lunchconcert met Trio Peter Beets & Anton Goudsmit, Amsterdam, North Sea Jazz Club

28 mei 2015:

Trio Peter Beets, Amsterdam, Rotary Benefietconcert (De Rode Hoed)

29 mei 2015:

New York Round Midnight, Venlo, Theater De Maaspoort

21 juni 2015:

Lunchconcert met Trio Peter Beets & Benjamin Herman, Amsterdam, North Sea Jazz Club

Die man die dat aankondigde zei: ‘Peter Beets, dit en dat...’, die las mijn curriculum voor, ‘... en toen heeft hij de juiste keuze gemaakt, ik zou zo met hem willen ruilen!’”

Tips voor oud-leden die nog een muziekinstrument in de kast hebben liggen?

“Ho! Ik heb geloof ik olie op mijn banden, bijna geslipt. Heb ineens een verhoogde hartslag.

Heel veel muzikanten die naar het conservatorium gaan verwachten daar een betere muzikant te worden. Maar die verliezen gaandeweg misschien wel het plezier dat een amateur heeft en gaan dan soms bijna achteruit. Plezier in muziek maken, dat is het allerbelangrijkste als je goed wil worden. Je kunt het verder zelf doen. Gewoon een plaat die je mooi vindt na gaan spelen. De drie i’s noemde Clark Terry dat. Die zat bij Duke Ellington in de band. Imitation, inspiration, innovation. Je kunt beginnen met platen naspelen en dan wordt dat vanzelf iets van jezelf.”

Terwijl ik stilaan wat zorgen krijg over de situatie aan de andere kant van de lijn, en dan met name de toestand van Peters auto, stel ik mijn volgende vraag: wat zijn je doelstellingen voor de rest van je carrière de komende jaren?

“Ik ga nu een serie doen in de North Sea Jazz Club in Amsterdam, waarbij ik iedere maand een lunchconcert geef. Ik nodig een muzikant uit, die zegt zijn favoriete muzikant of componist en daar spelen we dan muziek van. Waar ik eigenlijk naar toe wil is dat het niet meer zoveel uitmaakt welke muziek ik speel, maar dat de mensen altijd een uurtje komen kijken. Want ik heb tot nu toe altijd iets bedácht. Van Chopin, of...”

Goed, ik moet echt stoppen, mijn banden zijn zo glibberig. Ik kan nog niet eens 50 rijden zonder weg te glijden. Ik moet echt de stad hier in, ik ben bij Utrecht trouwens. Maar het doel is om gewoon altijd volle zalen te trekken. En dat gaat heel goed, de zalen zitten overal vol. En er

zijn over de hele wereld gebieden waar ik vaak word uitgenodigd. Ik speel nu ieder jaar een paar weken in Amerika en ik speel veel in Polen en Spanje. Ook in Azië speel ik regelmatig, met name in Japan. En die vuurtjes die wakkeren steeds weer aan. Ik zou dat nog wel meer willen laten groeien, daar ben ik hard mee bezig. We blijven aanstormen, zeg ik altijd tegen mijn drummer.

We hebben het nog niet over vrijheid gehad! Op mijn laatste cd staat ook een stuk dat heet ‘Hymne to Freedom’, maar dat is een ander soort vrijheid. Dat gaat over de vrijheid tegen onderdrukking van zwarte mensen. Muzikale vrijheid is als ik een solo ga spelen, dat ik dan een blanco velletje zie en vrij ben om helemaal in te vullen of ik die noot speel, of ik hem hard of zacht, kort of lang speel. Dat is de vrijheid waarvoor ik heb gevochten.

Het is hard werken voor vaak niet de grootste gages, veel vrienden hebben allemaal een huis gekocht en ik huur nog steeds. Maar het psychologisch inkomen is wel hoog, want ik vind het echt leuk wat ik doe. Dat is ook wat waard. Ik zit niet onder een baas die me vertelt wat ik moet doen. Ik heb mijn eigen winkeltje.

Ik ben zomaar een afslag afgegaan. Ik ben op Kanaleneiland. Wat nu?”

Ik zoek op mijn tablet de dichtstbijzijnde Kwikfit op, zodat Peter zijn banden schoon kan laten spuiten. Het einde van de rit, het einde van het gesprek.

Meer over Peter Beets op www.peterbeets.com. Daar kun je je ook abonneren op zijn nieuwsbrief.

Dagboek van een Engelandvaarder

Oud-leden Hylke Faber en Pieter Stolk maken bijzondere historische producties *Jurjen Slump*

Hylke Faber en Pieter Stolk stuitten tien jaar geleden bij toeval op het oorlogsdagboek van USSR-lid Daniël de Moulin. Ze publiceerden zijn indrukwekkende relaas en in mei verschijnt de tweede druk van *Wij zijn niet bang, tenminste, niet erg*. De vondst van het dagboek leidde tot de oprichting van DdM Works: de organisatie waarmee Pieter en Hylke bijzondere historisch-culturele projecten opzetten. Vivos Voco sprak met hen over De Moulin en hun werk.

*Het College van Ephoren op de avond van zijn installatie (15 mei 1942).
v.l.n.r. Armand Berg, Daniël de Moulin, Connie van der Capellen, Lodewijk Parren en Wim Heirsch.*

Vrijheid. De Utrechtse student Daniël de Moulin (1919-2002), verzetsstrijder en lid van Unitas ondervond aan den lijve wat dat betekent toen hij tijdens de Tweede Wereldoorlog via de Pyreneeën naar Londen uitweek en zich aansloot bij de geallieerden. Op zijn tocht dwars door bezet Europa maakte De Moulin al het nodige mee, maar het zwaarste gedeelte van zijn maandenlange reis was een voettocht door het hooggebergte.

Die tocht over de Pyreneeën was ‘afgrijselijk’, schrijft De Moulin in zijn Engelandvaardersdagboek. Een gids joeg hem in twee nachten door de sneeuw en over gletsjers, langs gevaarlijke steenhopen en steile hellingen. “Het was wanhopig.” Maar: “We moesten voort, anders hadden we het waarschijnlijk niet gehaald.”

De auteur van dit stuk kan dat beamen. Samen met Hylke en Pieter klauterde hij in juli 2008 over dezelfde bergtoppen als De Moulin. De route - Le Chemin de la Liberté - ligt er nog steeds en is ook voor geoefende bergwandelaar zwaar. Het

landschap is desolaat en ruig. De berg-hellingen steil. Je komt niemand tegen.

Drie jaar na zijn vertrek, in mei 1946, keerde De Moulin terug naar Utrecht, waar hij zijn studie geneeskunde afmaakte. Ook zette de verzetsstrijder weer voet in de sociëteit: hij werd de eerste naoorlogse ordepraefect van het Collegium Illustrissimum Hermandad.

We kennen zijn oorlogsverhaal, omdat Hylke en Pieter zijn dagboek publiceerden. En wat begon als pure interesse, is inmiddels uitgegroeid tot een professionele organisatie. Met DdM Works ontwikkelen zij opvallende historisch-culturele producties, samen met gerenommeerde instanties als het NIOD, het Veteraneninstituut en het Nederlands Instituut voor Militaire Historie.

Zo bedacht DdM Works klimnaardevrijheid.nl: een website met persoonlijke verhalen van nog in leven zijnde zuidelijke Engelandvaarders. En in april vorig jaar werd het eerste exemplaar van het boek

De Nederlandse koopvaardij in oorlogstijd overhandigd aan prinses Margriet.

Wat doet DdM Works precies?

Pieter: “We leveren projecten af die niet alleen de wetenschappelijke toets der kritiek kunnen doorstaan, maar tegelijkertijd een breed publiek aanspreken. Centraal daarbij staat het persoonlijke of onbekende verhaal.”

Hylke: “Met Daniël de Moulin en de zuidelijke Engelandvaart hadden we zo’n bijzonder verhaal te pakken. Iedereen denkt bij Engelandvaarders aan de Soldaat van Oranje Erik Hazelhoff Roelfzema, die de Noordzee overstak. Maar dat het merendeel van de Engelandvaarders dwars door Europa via Frankrijk, Spanje en Portugal naar Engeland ging, weten maar weinig mensen.”

Hoe gaan jullie te werk?

Hylke: “Het belangrijkste is dat we op zoek gaan naar een originele of nieuwe invalshoek. Daarbij kijken we breder dan één organisatie. Vervolgens vragen we ons af wat je er allemaal mee kunt doen. Wie zijn mogelijke financiers en partners en wat spreekt hen aan? Wel of geen website? En hoe maak je er iets blijvends van? Als het een goed boek is, wordt het nog een keer gepakt. Als het een prachtige tentoonstelling of voorstelling is, wordt erover geschreven in kranten. Daarover denken we goed na. Aansluitend schrijven we het projectvoorstel en nemen we het projectleiderschap uit handen. We zorgen ervoor dat het resultaat van het project maximaal is. Daarbij werken we nauw samen met Stichting DdM, ook gerund door twee oud-USR leden, die de penvoerder is van alle de projecten die we doen.”

Prinses Margriet ontvangt uit handen van Hylke Faber het eerste exemplaar van het boek ‘De Nederlandse koopvaardij in oorlogstijd’ (16 april 2014)

Het begon allemaal met het dagboek van De Moulin. Hoe kwamen jullie dat op het spoor?

Hylke: “Binnen het CIH zijn de verhalen over De Moulin bekend, maar ik vroeg me af: wat heeft hij precies gedaan? Ik ben er samen met Pieter ingedoken en al snel kwamen we op het spoor van zijn Engelandvaart en het College van Ephoren: het clandestiene oorlogsbestuur van Unitas S.R. waarvan De Moulin voorzitter was. Vervolgens kwamen we bij de weduwe van De Moulin terecht en is het balletje gaan rollen.”

“Het dagboek ontdekte ik nadat de weduwe was overleden. Haar buurvrouw belde op en vertelde dat er allerlei spullen bij het grofvuil lagen. Het bleek te gaan om documenten over Unitas en de oorlog, waaronder het Engelandvaardersdagboek. We hebben alles meegenomen en thuis heb ik het dagboek in één ruk uitgelezen. Het is zo goed geschreven. Daar moesten we iets mee doen en we kregen toestemming van de familie. Aanvankelijk wilden we het alleen voor het CIH ontsluiten, maar al snel bleek dat meer mogelijk was en we het voor een groter publiek konden uitgeven. Uiteindelijk wisten we ook nog de echte Soldaat van Oranje te strikken voor de boekpresentatie in het Academiegebouw, dat was in 2006.”

Wat vond Erik Hazelhoff Roelfzema van De Moulin?

Hylke: “Nou, eerst was hij sceptisch. Met name omdat De Moulin pas in mei 1943 vertrok, terwijl Roelfzema zelf al in 1940 per boot naar Engeland was ontkomen. Bovendien was De Moulin vanwege zijn Indische achtergrond bij het KNIL (Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger, red.) gegaan, wat minder in aanzien stond. Toen hij het dagboek eenmaal las en hij er zich in had verdiept, was Hazelhoff Roelfzema echter een stuk positiever. Hij vond het terecht dat het werd uitgeven en was vereerd dat hij het eerste exemplaar ontving.”

Uiteindelijk zijn wij zelf in de voetsporen van De Moulin getreden. Hoe kwamen jullie op dat idee?

Hylke: “Het was eigenlijk research. We waren bezig met een nieuw project rond de Zuidelijke Engelandvaart en het leek ons een goed idee om dan ook zelf te ervaren hoe het destijds geweest moest zijn. En dus hebben we de stoute wandelschoenen aangetrokken en zijn we letterlijk met het dagboek in de hand de Pyreneeën overgetrokken. Wat een zware tocht! De beschrijvingen in het dagboek bleken wonderwel te kloppen. Uit het project is de website klimnaardevrijheid.nl voortgekomen.”

Pieter: “Dat De Moulin ons voor was gegaan, maakte het wel bijzonder. Je kunt je toch voorstellen hoe het moet zijn geweest onder hele andere omstandigheden. Met de dreiging dat je wordt opgepakt, 's nachts en zonder goede uitrusting. Als je het over de historische sensatie hebt, is dat wel de plek waar je die ervaart.”

Kreeg het begrip vrijheid daar ook meer betekenis voor jullie?

Pieter: “Zeker. Je kunt het niet zo intens ervaren als de mensen die het onder die omstandigheden meemaakten, maar je kunt je er wel een voorstelling van maken.”

Hylke: “Ik begrijp de opluchting van De Moulin nu wel een stuk beter. Toen ik het boek voor de eerste keer las, snapte ik wel dat hij blij was dat hij het gered had. Maar

toen ik zelf na de uitputtende klim op de grens met Spanje stond, voelde ik het pas echt.”

Jullie meest recente project, het boek De Nederlandse Koopvaardij in Oorlogstijd, kwam al kort aan de orde. Wat maakt deze publicatie bijzonder?

Hylke: “Ook hier gaat het om een bijzonder verhaal dat nog onbekend was bij het grote publiek. Men weet dat er gevochten is op de Grebbeberg. Men weet van het bombardement van Rotterdam. Maar het feit dat de Nederlandse koopvaardij met het verplaatsen van troepen en materieel de grootste militaire bijdrage heeft geleverd aan de geallieerde overwinning en dat daarbij ook een groot aantal slachtoffers is gevallen, bijna een kwart van de bemanningen, dat is een onderbelicht onderwerp.”

Pieter: “Er waren vuistdikke boeken over registertonnen en de schepen, maar wat ontbrak was een boek dat probeerde deze geschiedenis op een manier te vertellen waarbij de beleving van de opvarenden en hun familie meer naar

voren kwam. We wisten dat er nog oud-opvarenden leefden, en die hebben we geïnterviewd. Daarbij ging het om zaken als: Hoe leefden de opvarenden aan wal in vreemde steden? Wat gebeurde er met die families die in Nederland achterbleven? Hoe kwamen die eigenlijk aan geld? Dat verhaal was nooit in samenhang verteld.”

Hylke: “Dat die mannen die werden getorpedeerd meteen weer aan boord moesten. Dat ze soms zes tot zeven jaar hun familie niet zagen. Je gaat weg als jongeman van 18 jaar en je komt na de oorlog terug in Nederland als volwassen kerel met alle ervaringen van de wereldsteden. Dat is onvoorstelbaar. Dat zijn mooie en ontroerende verhalen om te vertellen.”

Aan welke projecten werken jullie nu?

Hylke: “Allereerst de tweede druk van het dagboek van De Moulin. Daarnaast zijn we nu bezig met een project dat gaat over de bijzondere rechtspraak na de Tweede Wereldoorlog. Niet de grote processen zoals die van Mussert en Rauter, maar juist meer de kleine zaken. Soms huis-, tuin- en keukenonderwerpen zoals vreemdgaan, roddelen of burenruzie. Zaken die nu een beetje lacherig bij de Rijdende Rechter zouden komen, maar die onder andere omstandigheden, in dit geval de Tweede Wereldoorlog, een nare en soms ook dodelijke afloop konden hebben.”

Pieter: “Ik denk dat dit onderwerp ook anno 2015 erg interessant is. Iedereen kent natuurlijk de grote naoorlogse processen, maar zo’n oorlog trekt een diep spoor door de hele samenleving en het leidt tot andere verhoudingen tussen mensen. Als je je in de bijzondere rechtspraak gaat verdiepen, realiseer je je hoe die diep sporen zijn en hoe moeilijk het is om dat op te lossen. Daarbij gaat het niet alleen om verraad en geweld, maar ook om allerlei vermogensrechtelijke kwesties. Zelfs in een redelijk goed georganiseerd land als Nederland heeft het veel moeite en tijd gekost alles af te wikkelen

voordat het maatschappelijk verkeer weer op orde was. Dat geeft ook inzicht in andere, moderne conflicten: als de oorlog voorbij is, is nog lang niet alles opgelost.”

Hylke: “Maar daarnaast zijn we natuurlijk altijd op zoek naar nieuwe ideeën!”

Wat is voor jullie vrijheid?

Hylke en Pieter: “We vinden het passender om De Moulin het woord te geven. Je kunt in abstracte zin heel veel over vrijheid zeggen, maar het is iets waar je je pas op hele bepaalde momenten bewust van bent. Namelijk als het er niet is. Uiteindelijk is de echte ervaring van vrijheid er een zoals De Moulin beleefde, na twee helse nachten in de Pyreneeën. Aan hem dus het laatste woord:

‘Eindelijk, tegen het aanbreken van den dag, wees de gids ons de laatste berg waar we tegen op moesten klimmen om in Spanje te komen. Een gletscher vormde de weg. We waren werkelijk meer dood dan levend toen we eindelijk boven op de heuvel waren, waar de Spaansche grens liep. ‘l’Espagne, la liberté!’ Het was toen 9 juli van het jaar 1943.’”

DdM Works

DdM Works zet met een ‘no-nonsense aanpak en een frisse blik’ bijzondere culturele en historische producties neer. Pieter en Hylke zijn gespecialiseerd in projecten waarbij meerdere partners

betrokken zijn en het succes wordt bepaald door samenwerking. DdM Works smeedt daarbij ‘duurzame allianties’, wat leidt tot een mooier en beter resultaat met meer publiciteit, is de filosofie.

Daarnaast bedenkt DdM Works eigen concepten rond grote historische gebeurtenissen. Maar ook bedrijven die een jubileum te vieren hebben, maar geen doorsnee bedrijfsgeschiedenis of -evenement willen, kunnen bij Hylke en Pieter terecht.

Een idee, project of vraag?

Hylke@ddm.works
Pieter@ddm.works
ww.ddm.works.nl

Boekaanbieding

Speciaal voor de lezers van Vivos Voco biedt DdM Works tot 1 juni 2015 ‘Wij zijn niet bang, tenminste, niet erg’. Het Engelandvaardersdagboek van Daniël de Moulin aan voor slechts €15,95 (in de winkel €19,95). Bestel via info@ddm.works of op www.ddm.works.

In ‘Wij zijn niet bang, tenminste, niet erg’ doet De Moulin verslag van zijn zuidelijke Engelandvaart. Het is een uniek egodocument dat op authentieke wijze het verhaal vertelt van een gevaarlijke tocht dwars door bezet Europa in uitzonderlijke tijden.

Mooi was die eindredactietijd

‘Sinas, cola, of liever koffie?’ Er waren ook stroopwafels aanwezig in de woning van Pim Walenkamp, ter begeleiding van de eerste echte vergadering van de Reünisten Vivos Voco. Pim zorgde goed voor ons die zondagmiddag, begin 2010. In Overvecht deelden we onder andere de uitkomsten van het veldwerk dat vooraf individueel was verricht. Wat konden we leren van andere (reünisten)bladen?

We spraken de ambitie uit om in ieder geval tot het eeuwfeest een aantal magazines te laten verschijnen, in opdracht van de Senaat en Lungit Iunctos. De eerste editie ging in juli 2010 bij een kleine vierduizend oud-leden door de bus. We vulden de cover en vier van de andere 23 pagina’s met een historisch lustrumoverzicht van U.S.R. Het was het eerste deel van een vierluik, waarvoor ik met mijn broer Hans nog eens de Senaatskamer ben ingedoken, ik meen op een mooie Pinksterdag.

In de aanloop naar het zogenoemde ‘Centennium’ maakten we onder de bezielende leiding van hoofdredacteur Wouter Das vier exemplaren van de Reünisten Vivos Voco. Daarna gingen we door. Veelvraat Pim leverde de afgelopen vijf jaar van alle auteurs de meeste kopij die ik mocht redigeren. Zo stoeide ik met interviews van zijn hand met oud-leden als Arthur Docters van Leeuwen, Leo Vroman, Menno Bentveld en Peter Buwalda. Mooi werk.

Met veel plezier heb ik in totaal circa tweehonderd pagina’s gecontroleerd op spelling, grammatica, opbouw en inhoud. Koppen, streamers en bijschriften gemaakt, beeld uitgezocht en meegedacht over de opmaak, zonder uitzondering in goed overleg met Inge van de Wetering van Schaap Ontwerpers. En natuurlijk met Wouter ‘deadline’ Das. Ik weet nog goed hoe verheugd ik was toen ik ons ‘Europeanummer’ vorig jaar één dag voor de Europese verkiezingen op de deurmat vond.

Omdat andere plichten roepen, heb ik inmiddels afscheid genomen van de redactie van de Reünisten Vivos Voco, blij dat Daphne Kerremans het stokje heeft overgenomen. Ik zal de vergaderingen c.q. borrels en etentjes in Van Wegen, Eigen Schuld, Graaf Floris, de Potdeksel en Kartoffel zeker missen. Het is heel mooi geweest.

Dank,
Arjan van Oosterhout

“Ik zal de vergaderingen c.q. borrels en etentjes in Van Wegen, Eigen Schuld, Graaf Floris, de Potdeksel en Kartoffel zeker missen.”

De weigerambtenaar

Een kort verhaal door Johan Nijhof

Het was warm in het kantoor van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Te warm eigenlijk voor nog een koffie, dus zou hij iets anders moeten verzinnen. Wat zou hij vanmiddag nog epibreren? Hij lachte om zijn eigen grapje. Nu ja, anders zou immers niemand dat doen. Zijn hemdsmouwen had hij opgestroopt. Hij vond dat wel enigszins populair ogen voor een ambtenaar en als er iemand binnenkwam zou het moeilijk zijn daar snel een colbertje overheen te trekken. Maar ja, het was echt erg warm, dus er zat weinig anders op.

Twee kamers verderop hoorde hij Gieske lachen. Gieske was de secretaresse van de wethouder en zij lachte wel vaker. Te vaak eigenlijk. Niet dat de wethouder nu zoveel aanleiding gaf tot vrolijkheid, integendeel: een D66'er. Gieske scheen het echter als een onderdeel van haar takenpakket te zien, net als haar weliswaar niet direct uitdagende, maar soms toch weinig ingetogen kledij. Vanochtend had hij haar zelfs in de kantine gezien met een mouwloze blouse. Dat was op het randje, maar ja, het was inderdaad erg warm en mejuffrouw Van Tuijnen - zo heette Gieske officieel - kon het inderdaad wel hebben, dat moest hij toegeven.

Haar lippen waren vermiljoenkleurig gestift geweest, dezelfde tint als haar nagels. Zijn eigen echtgenote koos altijd voor iets donkerder tinten, met een vleugje paars, en zou ook vandaag wel geen mouwloze blouse dragen. Dat verwachtte hij althans niet. Waarschijnlijk stond thuis in de tuin de sproeier aan en waren Joris en Camilla aan het badden in het grote lichtblauwe kinderbad van Blokker, dat hij in juni had aangeschaft. Nu was het al 2 september, maar zoals gezegd bloedheet, en de heer Pasman stelde zich voor hoe

op het bijzettafeltje grote glazen limonade en een iets kleiner glas sherry voor mevrouw Pasman, zijn echtgenote stonden.

De naam Koos had hem altijd geërgerd. Die naam bood weinig houvast. Een naam zou eenduidig manlijk of vrouwelijk moeten zijn. Dat nu juist hij, die zulke naamkeuzes als ambtenaar altijd sterk afraaide uitgerekend bij een Koos was beland bij zijn partnerkeuze stoorde hem. Juist toen hij zo zijn gedachten liet zwerven, werd er geklopt. Er kwamen alleen mensen binnen die geboorte- of overlijdensaangifte kwamen doen, of kwamen aantekenen. Hij hoopte maar dat het een overlijdensaangifte was. Dat was een kwestie van namen, tijd en een doktersverklaring waarin weliswaar onleesbaar, maar toch heel compleet alles stond wat hij moest weten om de akte naar behoren op te maken.

Nu ja, hij zag dan maar af van zijn colbertje, en riep noodgedwongen: "binnen". Wat er binnenkwam was een vermoeid ogende, zwaargebouwde man. Vermoeid ogen kon duiden op een overlijdensgeval, maar evengoed op een jong vaderschap. Want dat laatste kon een man maandenlang van de slaap beroven, dat wist hij maar al te goed. Nu ging het natuurlijk nog maar om dagen, want een aangifte dient binnen drie werkdagen te worden gedaan, zo vereist de wet. Vooral Joris was een schreeuwlelijk geweest, de bengel. Nu was hij vijf, nog steeds een schreeuwlelijk natuurlijk, dat wel, maar niet in die zin dat hij zijn vader nog van zijn nachtrust beroofde. Nee, Joris schreeuwde vooral in de middag, in de schoolpauze, maar dat moesten de leidsters zelf maar weten. Helaas schreeuwde hij echter ook thuis, en hoogst waarschijnlijk ook op dit moment, en hij kreeg soms het gevoel dat mevrouw Pasman daar onvoldoende tegen optrad, zodat hij thuis eigenlijk niet de rust kreeg die hij verdiende. De heer Pasman kende de wereld voldoende om zich te realiseren dat ook aantekenen in een periode kon vallen, waarin niet iedereen aan voldoende nachtrust toekwam. Een voorschot op het huwelijkse leven. Hij liet de man plaatsnemen op de stoel tegenover hem, en begon zijn vulpen open te schroeven. Blauwe inkt vereist de wet. Nog steeds kwam hij tot zijn ergernis documenten tegen die daaraan niet of nauwelijks voldeden. En gezien de diepere betekenis van deze eis vond

de heer Pasma dat de wet op het gebruik van blauwe inkt dringend een verscherping behoefde.

Toen hij zijn pen geheel open had, keek hij nog vragend naar de binnengekomene. “Vertelt u mij uw naam en wat het doel is van uw bezoek, mits u althans alle benodigde documenten bij zich heeft.” “Demming”, zei de man, “Olivier Demming. Ik dacht van wel, ik wil mijn dochter aangeven.” “Wel, gefeliciteerd meneer Demming, zei de ambtenaar. “Ik mag hopen dat alles goed verlopen is?” Zo wil men dat de gemeenteambtenaar handelt. Snel voegde hij eraan toe, om onsmakelijke antwoorden over inscheuren, open ruggetjes of nabloedingen te voorkomen: “En u heeft identiteitsbewijzen meegenomen, dus ook van de moeder? Geldige, geen bromfietscertificaat of openbaarvervoerkaart of zwemabonnement, ik noem maar een zijstraat?” De modeuitdrukking was al lange tijd weer uit het kantoorjargon verdwenen, maar Pasma was er aan gehecht. “Zeker”, zei de man. “Geldige paspoorten, kunt u niets tegen inbrengen”. “Wel, dan zullen we de geboorteakte kunnen opmaken. En hoe moet uw dochter gaan heten?”

“Godzilla”, antwoordde de man. “Dat vonden mijn vrouw en ik zo leuk klinken. Komt uit het Japans, maar klinkt toch bekend nietwaar?” De ambtenaar van de burgerlijke stand was verbijsterd. “Kent u de film dan niet?” “Reken maar”, zei de gelukkige vader, “die hebben we beiden zo vaak gezien! Vorig jaar hebben we hem ook op DVD gekocht. Ja, die staat bij ons hoog aangeschreven.”

“Als ik me goed herinner, is Godzilla een mannelijke naam”, protesteerde de ambtenaar. “Dat kun je niet zo zeggen, wierp de man tegen.” “Het is een fantasienaam geweest. In het Japans was het oorspronkelijk Gōjira zegt men, maar Godzilla klinkt veel vrouwelijker nietwaar? Ongeveer als Camilla toch? Of Priscilla. Daar hebben we goed over nagedacht, drie lettergrepen, een ritme dat smelt op de tong. Bovendien is Zillah een Bijbelse meisjesnaam. Wij dachten dus dat de combinatie met “God” zoals in Godfried of Godwin moet kunnen”.

De heer Pasma slikte moeizaam. “Maar hoe komt u op het merkwaardige idee om uw dochter naar een monsterhagedis te noemen?” “Ik las dat Godzilla oorspronkelijk een symbool is van de gevaren van een kernoorlog, mooi meegenomen toch? Daar zijn mijn vrouw en ik ook fel op tegen. En dan: een mooie naam, dat zult u moeten toegeven.”

“Maar een monsterhagedis!”, probeerde hij. “Dat geeft niets, het is een beroemde naam, en ze zien heus wel dat Godzilla

niet geschud is.” “Maar de acteur die Godzilla speelde, was immers een man.” “Daar zag je heus niks van in dat pak en hagedissen hebben een heel andere bouw. Die hebben een zogenaamde cloaca en geen uitwendig geslachtsorgaan zoals er bij u en mij naar buiten hangen. En uniseksnamen zijn ook toegestaan, dat weet ik zeker.”

“Godzilla”, antwoordde de man. “Dat vonden mijn vrouw en ik zo leuk klinken. Komt uit het Japans, maar klinkt toch bekend nietwaar?”

De ambtenaar wierp een snelle blik op zijn ritssluiting, maar daar was alles gelukkig in orde. “Ik moet u waarschuwen, dat ik deze naam zal weigeren, aangezien ik hem ongepast acht”, zei de heer Pasma, die nooit een uitblinker in biologie was geweest en zich in het defensief gedrongen voelde, stijfjes. “Daar hebben we het al, dat was me al voorspeld! Een volkomen willekeurige bureaucratische en tirannieke beslissing. Ongepast! En u hoeft zeker niet hard te maken waarom het ongepast zou zijn?”

“Dat is mijn discretionaire bevoegdheid als beëdigd ambtenaar der burgerlijke stand”, verklaarde de ambtenaar waardig. “Toe maar”, riep Demming. “Dan ga ik meteen hiernaast, bij Hadewijn in beroep hoor. Ik ken Hadewijn al van school, en hij zal dit niet leuk vinden!” Hadewijn was uiteraard de wethouder, de heer Eeckhout, en het was inderdaad aannemelijk dat deze het niet leuk zou vinden.

Lees verder in de volgende editie

Even voorstellen

Na zeven edities is het de hoogste tijd om de redactie aan u voor te stellen aan de hand van de volgende vijf vragen:

1. **Uit welk Unitas-jaar ben je?**
2. **Wat heb je op Unitas S.R. allemaal gedaan?**
3. **Wat is jouw gevoel van vrijheid?**
4. **Als je één ding mocht houden in je leven?**
5. **Wat maakt jouw werk zo leuk?**

Wouter Das

1. 1998.
2. Jaarclub Dillinger, Dreghtvaerders, Atlas, USBC, Das & Morsink Tapweek, DJ-commissie en Advertentiecommissie.
3. Een zorgeloos leven.
4. Mijn naïviteit, ik denk eigenlijk nooit terug en alleen vooruit.
5. Het is tastbaar, ik los verkeersproblemen op voor bewoners, ondernemers en politiek. Dat is bijvoorbeeld de aanleg van een rotonde op een plek waar veel gewonden vallen, maar als een bewoner blij wordt van alleen een simpel verkeersbordje dan ben ik ook al dik tevreden.

Daphne Kerremans

1. 2006.
2. Jaarclub SUMMUM, Hijweege-tapper, Ab-actis Eerstejaarscommissie, Praeses Dameszangcollege de Notenkrakers, Ab-actis ICI.
3. Voor mij is vrijheid leven zonder angst.
4. Ik reis graag en veel en ben dan altijd weer verbaasd hoe weinig spullen je eigenlijk nodig hebt. Als ik dan toch iets moet noemen: boeken.
5. Als speechschrijver van minister Ploumen houd ik me dagelijks bezig met buitenlandse handel en ontwikkelingssamenwerking. In deze baan zit alles wat ik leuk vind: internationale betrekkingen, strategie en communicatie. Dicht op de politiek, maar met voldoende afstand om niet geleefd te worden door de waan van de dag.

Pim Walenkamp

1. 1995. Daarvoor studeerde ik elders en zat ik in militaire dienst; over de keuze voor dierbaar Unitas kon ik dus vier jaar doen: bewuste keuze!
2. Forsete Wara, HLGU, Pravda, Ons Legioen, Vivos Voco, BG, Stukken & Schijven, USBG, Archiefcommissie en bestuur & kascommissielid lungit lunctos.
3. Je kunt jouw leven richting en doel geven zoals jij dat wilt om jezelf en je omgeving te verrijken (ik noem dat positieve vrijheid). Dat is wat anders dan doorgeslagen individualisme: alles doen en zeggen waar je zin in hebt; dan geldt het recht van de sterkste (ik noem dat negatieve vrijheid). Vrijheid als opdracht en uitdaging.
4. Mijn boekenkast.
5. Er is veel latent talent. Ik ben graag de brug: talenten van jongeren ontwikkelen (als leraar), verbinding vormen tussen mensen en nieuws (ik ben ook journalist), en zaken ontdekken en de wereld zo hopelijk inzichtelijker en beter maken (docent-onderzoeker).

Peter Fasol

1. 1989.
2. Jaarclub Beatruucx, Oprichtingsjaarclub van Broederschap der Ladderianen / College Ladderzat, Bestuur Historisch Literair Genootschap, Archiefcommissie
3. Mijn gevoel van vrijheid is het hebben van keuzes, zowel privé als professioneel. En als ik een bergwandeling maak voel ik me vrij.
4. Mijn familie.
5. Mijn geluk is dat ik werk kan doen dat maatschappelijk relevant is, terwijl het ook nog aansluit op mijn talent.

Maaike Grevelink

1. 2006.
2. Joosbar, Geneveva, Slapstick-commissie.
3. Kunnen doen en laten wat ik wil.
4. Vriendschappen.
5. Ik schijf speeches bij een ministerie. Dat werk is afwisselend en interessant door de sterke link met politiek en actualiteit.

ABN·AMRO